

antiqui scriptoris, ut ait Eusebius (*hist. lib. 2. c. 25.*) contra Cathaphrygas disputantis: Ego, inquit, habeo trophæa Apostolorum, quæ ostendam. Si enim procedas via triumphali, quæ ad Vaticanum ducit, aut via Hostiensi, inuenies trophæa defixa, quibus ex utraque parte statutis, Romana communitur Ecclesia. Quod utique tunc dixit, cum nondum Romæ Christianorum essent templa constituta (55).

Supereft tantum festiva fabula de Ægyptia Babylone, adeoque a verisimilitudine longe distans, ut mihi verisimile fiat, Persuasorem cum nequaquam id quod scribebat, crederet, inde tantum quæsisse, ut testatum relinqueret, se non omnino

pendice exhibentur; Petrum Romæ moratum ostendant: infirma corruunt argumenta quælibet adversus certissimum hujusmodi factum a recentioribus hæreticis excogitata, nisi historicæ pene dixerim demonstrationes ab iisdem afferantur. Sane *Apostolorum sepulcra* (inquit Augustinus Calmet in dissertatione quam de eodem B. Petri itinere docte breviterque conscripsit) *Martyrii locus, Tempa eorum nomini erecta, vel a primis Ecclesie seculis Romæ ostendebantur. Romani Pontifices a Petri & Pauli temporibus ad hanc usque diem principem in Ecclesia dignitatem, & cetera decora huic adjuncta obtinere. Hac eorum hereditas; hanc tuentur, hanc & documentis, & rationibus defendunt.* (55) In græco autem Euse-

bii textu ita legitur allatum a Cortesio nostro fragmentum Caii sive Gaii disertissimi Romanæ Ecclesie Presbyteri, (qui ineunte seculo tertio floruit) desumptum ex dialogis illis, quibus idem Cajus celeberrimam Romæ a se habitam cum Proclo Cataphrygarum hæresis propugnatore disputationem consignavit. Εγὼ δὲ τὰ τροπαιὴ τῶν Ἀποστόλων ἔχω δεῖξαι. ἔάν γὰρ θελήσῃς ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸν βατικανόν, ἢ ἐπὶ τὴν ὁδὸν τὴν Ὠσιαν, εὐρήσεις τὰ τροπαιὴ τῶν ταύτην ἰδρυσάμενων τὴν ἐκκλησίαν. Quem locum recentiores Cortesio interpretes sic vertunt. Ego vero Apostolorum trophæa possum ostendere. Nam sive in Vaticanum, sive ad Ostiensem viam pergere libet, occurrent tibi trophæa eorum, qui Ecclesiam illam fundaverunt.

Cosmographiæ fuisse expertem (56). Qua quidem in fabula nihil necesse erat Volaterranos, aut Cælios tam anxie inquirere. Nemo namque ut opinor negaturus fuit, Babiloniam Ægyptiam extare, cujus cum & Antoninus & Ptolomæus meminerint, originem etiam ex Diodoro scimus. Conditam namque dicit a captivis Babylonis Sesostris Regi in Ægy-

(56) Etsi jam superius probatum sit testimonio Papiæ Apostolorum discipuli, Hieronymi, aliorumque veterum interpretum priorem D. Petri Epistolam ex urbe Roma figurate nomine *Babylonis* ab Apostolo expressa, scriptam fuisse, quoniam tamen Persuasor veram in eo loco Babylonem significari contendit, sive eam quæ apud Assyrios, sive eam quæ apud Ægyptum est, quæque nunc dicitur Chayrum, operæ pretium videtur ejusdem argumento, quo id persuadere nititur plenius satisfacere. Ait igitur Velenus: „Si apud Petrum „ nomine Babylonis intelli- „ gunt Romam, ut etiam apud „ Joannem, igitur recte omnes „ qui recedunt a Romana Ec- „ clesia. Nam Apocalypsis 18. „ sic legimus: *Cecidit, ceci- „ dit Babylon magna & facta „ est habitatio Demoniorum &c.* „ Et rursum: *Exite de illa po- „ pulus meus, ut ne partici- „ pes sitis delictorum ejus, & „ de plagis ejus non accipiatis.*

At non videt Velenus Babylonem vocari non Romanam Ecclesiam, sed Romanam urbem, qualis erat Joannis tempore. Nam ut exponit Tertullianus lib. 3. contra Marcionem, quemadmodum vera Babylon caput imperii fuerat, habueratque regem Nabuchodonosorem qui populum Dei persequebatur, & in captivitatem adducebat; ita quoque & Roma tempore Apostolorum caput erat imperii, Imperatoremque habebat Neronem crudelissimum Christianorum hostem. Prædicat autem Joannes hanc Babylonem ruituram, quia Romanum Imperium delendum erat; id quod jam fere factum esse cernimus. An non enim, (inquit Bellarminus lib. 2. cap. 2. de Rom. Pont.) Gothi, Wandali, Hunni, Longobardi Romanæ urbis imperium fere ad nihilum redegerunt? Porro eandem Babyloniam vocat habitationem Demoniorum & custodiam omnis spiritus immundi, quia (ut ait S. Leo serm. 1. de

Ægypto fervientibus, a quo cum defecissent, bellumque intulissent Ægyptiis, postremo ædificandæ civitati locum acceperunt haud procul a Nilo, eamque a patriæ suæ nomine appellarunt *Babyloniā*. Josephus vero in secundo de antiquitatibus libro posterius conditam scribit in ruinis Lyci urbis a Cambyse devastatæ, eoque prima die contendisse

de Natali Apostolorum) cum omnibus dominaretur gentibus, omnium gentium serviebat erroribus. De hac dicit *Exite de ea popule meus*, quod intelligitur corde non corpore, ut S. Augustinus exponit in Breviculo collationis, collatione 2. Jubeat enim D. Joannes, ut Sancti non conjugantur cum Ethnicis & idololatriis morum & vitæ similitudine, tametsi in eadem urbe simul cum eis esse possint. Unde etiam constat propter hæc verba Joannis, numquam Christianos de Urbe exisse. Quare S. Hieronymus in epist. ad Marcellam, qua nomine Paulæ & Eustochii eam hortatur ut ex Roma in Bethlehem migret, posteaquam hæc verba de Apocalypsi contra Romam protulit, subdit continuo, Est quidem ibi S. Ecclesia, sunt trophæa Apostolorum & martyrum, est Christi vera confessio, est ab Apostolo prædicata fides, & gentilitate calcata in sublime quotidie se

erigens nomen Christianum &c. Quibus verbis docet non contra Ecclesiam Romanam, sed contra gentilitatem Romanam Joannem esse loquutum. Et lib. 2. in Jovinianum sic Romam alloquitur. Ad te, inquit, loquar, quæ scriptam in fronte blasphemiam, Christi confessione delesti.

Quoniam vero recentiores quidam critici, præcipuè ex heterodoxis, Velenii opinionem sequuti, D. Petrum in laudata sua Epistola *Babylonis* nomine non Romam, sed aut Babylonem Assyriam, aut Babylonem Aegyptiam significare putant, eorum rationes sunt paullo diligentius examinanda. Porro de Babylone Chaldæorum Urbe celeberrima ad Euphratem sita, Petrum loqui, contendunt Jos. Scaliger in not. ad Chronicon Eusebii, Salmasius de primatu Papæ, Basnagius ad an. Chr. 46. de Marca de concordia Sacerdotii & Imp. par. 1. lib. 6. cap. 1.

se Hebræos cum Ægyptum essent deserturi. Quæ in re ne fortasse aliquando similitudinem nominum decipi nos contingat, sciendum est, non de ea Lyco Josephum locutum, quæ cis Nilum in ea parte Ægypti est, ubi asperrimi montes Thebaidem a Septentrione finiunt, & a qua Lycopolytes *nomos*,
N vel

cap. 1. Cave in hist. litter. & Elias Dupin in Bibliotheca.

Sane Babylon Chaldæorum quamquam florentissima urbs olim fuerit & perfecti decoris, cum Petrus tamen Epistolam scriberet, ea facta erat, ut lapidum potius congeries quam urbs videretur, ut ex Strabone colligitur, qui eam fere desertam refert Geogr. lib. 17. & ex Diodoro, qui minimam ejus partem vix populo frequentatam memorat, Biblioth. lib. 2. Ea enim Plinio teste hist. nat. lib. 6. cap. 26. in solitudine rediit exhausta vicinitate Seleucis ob id condita a Nicatori.

Cajo insuper imperante antequam Petrus suam dedisset epistolam, quam sub Claudio, qui Cajum excepit dedisse credimus, Babylonii, Anilæo ejusque sociis cæsis, Judæos ea aggressi sunt vi, ut cum illi se ad conflingendum impares sentirent, Seleuciam confugerint, ubi quinquennio nulla injuria affecti sunt. Sexto

autem anno quum dira lues Babylone grassaretur, Judæorum reliqui, qui adhuc non discesserant, Seleuciam & ipsi contenderunt, ubi tunc fera calamitas obruit universos. Græci & Syri urbis incolæ qui jamdiu longa inter se odia exercebant ea lege foedus percusserunt, ut Judæos omnes perderent & profligarent. Nec mora: imparatos ex improvise aggressi, supra quinquaginta hominum millia interfecerunt. Quamobrem Judæi, qui a cæde Seleucis Babylonicaque (utraque enim civitas in eorum perniciem conspiraverat) evasere, Ctesiphontem primum petiere, inde vero Neardæ & Nisibi, præ ceteris urbibus tutiores ferati, eo convenere, ut fufus Judaicarum antiquitatum scriptor Josephus lib. 18. cap. 9. memoris prodidit.

Contendit Basnagius l.c. credibile minime esse, quod nulla sub Claudio aut exigua superessent Babylone Judæorum vestigia, cum certum sit multas

vel ut latine loquamur Præfectura appellata est, sed de Lyco altera quæ trans Nilum fuit Arabiam versus, ubi postmodum Babyloniam condiderunt. Quod satis patet ex ratione itineris Judæorum, qui ex Gosen discedentes (ea autem auctore Hieronymo Thebaidos pars est trans Nilum ad Orientem)

& ex
tos eam incoluisse, imperante Augusto, & nuper Parthorum rex Hircanum regem ibi degere permiserit. Porro eam urbem in solitudinem redactam a Plinio dici censet comparate ad priorem ejus felicitatem, præsertim quum illi hoc evenerit ex sola Seleuciæ vicinitate. Præterea quum post Anilæi cladem Judæos adhuc complures ibi constituisse ex eo constet, quod sextum post annum ob grassantem luem rursus inde, Josepho teste, migratum sit, etiam cum hujusmodi morbi deferbuit vis haud dubitandum esse monet, quod Judæorum multi antiquam patriam, in quæ sua prædia habebant, domos atque hortos repetierint. Itaque Babylonis Babyloniorumque clades Judæorum incassum obiici Babylone Assyria Petrum dedisse Epistolam suam arbitrantibus, donec monstratur qui ante tempus quo Epistolam suam Petrus dedit, Babyloni injuriam fecerit, & magis quod Jos. Scaliger in not. ad Eusebii

Chronicon animadverberit, quod „ ex masculini generis posteritate Davidis semper Echmalotarchi creati sunt Babylone, quamdiu ea urbs stetit, usque ad an. Christi 700. ad Salathiel usque „.

Placuit Assermanno in dissert. de Syris Nestor. Bibl. Orient. tom. 3. par. 2. pag. 7. hæc Basnagii oratio, & quamvis ipse etiam velit Romam a Petro Babylonis nomine appellatam fuisse, haud tamen putat quæ de Babylonis Assyria solitudine & Babylonis Judæorum cladibus afferuntur eos afficere, qui de ipsa Babylone Assyria S. Apostoli verba accipienda esse arbitrantur. Non adeo facilis est Gerardus Casteel in controv. Ecclesiastico-Historicis, apud quem nullæ sunt Basnagii conjecturæ, & quidem haud minus feliciter confutari videntur quam facile. Judæi Babylonis non solum quum interfectus est Anilæus, & grassante lue, sed etiam post utramque cladem a Græcis & Syris in eos conjuratis ad interne-

cio-

& ex Rameffe quæ postea eodem teste, pagus Arsenoites fuit in littore rubri maris, versus Palæstinam coeperunt iter, & ad septentrionem proficiscentes eo devenerunt, ubi Nilus primo scinditur, in vertice ejus partis Ægypti quam Græci *deltam* vocant, ubi postmodum condita fuit Babylonia;

N 2

faci-

cionem cæsi sunt, & adeo quidem pertinaciter, ut solum pauci, Josepho teste, evaserint incolumes; quique ad suas domos & munera e vestigio rediisse, profecto haud facile est credere. Porro illud quoque nullo jure asserit Basnagius, Babylonem exhaustam fuisse solum vicinitate Seleuciæ. Etiam Persæ ejus partem diruerunt, partem etiam tempus consumpsit, quodque Claudio imperante immanibus ruinis deformata jam fuerit, ex Strabone & Diodoro discimus supra laudatis.

Scaliger venditat a Rabbini acceptam opinionem, nisi mavelis quod ipsos Rabbinos haud bene intelligens, veteri Babyloni jam dirutæ, quæ aut provincie Babyloniæ, aut Seleuciæ quæ Babylonis exhaustæ nomen obtinuit, tribuenda erant, tribuerit. Seleuciam enim in loco veteris Babyloniæ aut in vicinis saltem sitam esse ex eo constat, quod utraque ad ripam Tigridis eodemque fere intervallo a Babylonia

nis, quæ ad Euphratem jacebat rudericibus, describatur a Geographis.

Etsi autem Josephus, Philo, aliiq. eorum temporum scriptores Babylonis nomine non veterem illam urbem celeberrimam Chaldæorum caput, quæ ea tempestate pene deleta erat, neque Seleuciam pro illa ædificatam ejusque nomen celebritatemque Plinio teste assecutam, sed regionis circumjacentis tractus Euphratem inter & Tygrim ubi Judæos habitasse plane certum est, intellexisse videantur; nihil tamen hæc contra nos faciunt, quum de Babylone urbe proprie dicta disputamus, nemoque sibi suadere possit Judæos Babylonios & quidem paucos tantis obrutos malis in Ecclesiam aliquam coaluisse. Sane D. Petrus loquitur de Ecclesia in Babylone coelesta, non autem in Babylonia & Provincia Babylonica, quæ raro a Græcis, numquam vero a Latinis Babylonis nomine dicta est.

Verum neque sane de Babylonia

facile vera conjectura assequi possumus, cujusmodi fuerint ejus urbis primordia, cujus egena devastataque manus, aut certe servilis & ejecta, adhuc pressa tot ærumnis & calamitatibus fundamenta jecerit, tam infelicibus etiam auspiciis, ut per tria prope annorum millia, nulla frequentia indigenarum,

bylone Ægyptia locutum esse Petrum ex eo suaderi præcipue potest, quod eam urbem Judæi Ponti, Galatiæ, Capadociæ, Bythinæ, & Asiæ ad quos epistola scripta est, vel vix noverant, vel penitus ignorabant. Ea enim urbs quam Persæ quidam, cum Cambyses Ægypto potitus fuit condidere, ubi jam urbs fuerat nomine Lithus Josepho teste Antiquit. lib. 21. cap. 5. tunc temporis obscurus locus erat, & Castellum in quod tamquam in arcem munitissimam, altera e tribus Romanorum legionibus Ægypto tuendæ mancipatis se receperat, ut docet Strabo lib. 17. Porro seu Christianorum seu Judæorum aliquem ibi commemorantem nusquam certe invenimus, & Petrum vel eo perrexisse vel ibi de verbo Dei concionem habuisse, veterum nemo unquam prodidit, idque ingenue fatentur Caye hist. lit. tom. 1. & Harenbergius in Dissert. de miraculo Pentecostali tom. 2. The-

fauri Theologico-Philologici.

At vero ridiculus plane est Bertramus, qui Petro ut pote Circumcisionis Apostolo in Ægyptum usque penetrandum fuisse contendens, quod scilicet multi in Ægypto degerent Judæi, & celebre eorum templum existeret ab Onia ædificatum, ut colligitur ex Jos. Antiquit. lib. 13. cap. 6. & de bello Jud. lib. 7. cap. 30. substituisse Apostolum Babylone, ibique Ecclesiam collegisse putat, ut ibi, tuti omnes esse possent ad, versus hebræorum ferociam, & impetum, & ex media & munitissima arce totius No- mi, seu Præfecturæ Helio- politanæ omnes illius incolæ sed præcipue Judæos ex- pugnarent & deballarent. Ecquis enim sibi persuadeat, Apostolos in arcibus munitisque Castellis Ecclesias colligere studuisse? Ecquis foret unquam arbitratus, Petrum ne Hierosolymis quidem Ebræos scientem timere, eos in Ægypto expavisse, ut exercitum

mo-

rum, nullo advenarum commercio ad justam urbis magnitudinem potuerit excrefcere. Per Strabonis namque tempora non civitas, non oppidum erat, sed quod ipse ait *φρούριον ἑρμυων*, arx videlicet munita, quæ Romanorum præsidio tantum tenebatur, unica ibi disposita cohorte, quod esset

N 3

Ara-

more ibi se suosque in Christo genitos filios defendere æquum bonum esse putaverit? Quid? nonne Romanorum Aquilæ ceteraque militaria signa invisa erant Hebræis? Præterea ad colligendam Ecclesiam Castellum insolentia militum plenum, minime aptum videri, neque Romani duces insolitam ignotorum hominum frequentiam convenire permisissent, ubi una ex tribus legionibus Ægyptum custodientibus castrametabatur. Præterea quod Babylon haud satis ampla fuisse videtur, unde non *πόλις Urbs* a Strabone Georg. lib. 7. dicitur, sed *φρούριον ἑρμυων Castellum munitum*: præterea quod incommodum forte erat ad eam iter, ut pote eodem Strabone teste in arduo sita loco. Quod si ubicumque terrarum essent Judæi, Apostolico munere D. Petrus fungi debebat, igitur & Arabiam, & Parthiam, & Phrygiam, & Mediam, & Mesopotamiam, & Lybiam, & Pamphiliam, & Æthiopiam

& Thessaliam, & Boeotiam immo orbem fere universum peragrassè dicendum erit, quum nulla esset regio, in qua Judaicæ religionis sectatores non invenirentur. Quare D. Paulus ubi *circumcisionis* Evangelium Petro fuisse creditum memorat ep. ad Galat. cap. 2. sibi autem *preputii*; nomine *circumcisionis* Judæos quidem intellexit, sed potissimum Palæstinos, nomine autem *preputii* Gentiles, eos tamen non solum, sed etiam qui eos inter habitabant Judæi, quorum ille curam nusquam gentium neglexit.

Pearsonius ex eo potissimum suadere nititur Babylone Ægyptia Petrum Epistolam suam primam scripsisse, quod Petrus statim ac Babylonem nominaverit, Marcum quoque nominet, qui in Ægypto Apostolatus munere functus est. Quæ argumentandi ratio si valeret, quum nos Marcum Evangelium suum Romæ scripsisse probemus, ex iis quæ Romæ Pe-

Pe-

Arabia Ægyptoque contermina: siquidem Nilus cui apposita est ut plerique dicunt, Arabiam Ægyptumque determinat, diu quoque in eadem rerum & hominum egestate perduravit, donec per tempora Christiana calamitatis paulo ante exorta Mahometica impietate, rursus in servorum recidit servitutum,

Petrus ipse docuerat, pro nobis potius ex D. Petri loco argumentum duci potest, & eo plane facilius quod Petri Epistola inter 43. & 49. Christi annum scripta videatur, (Dodvvellus ann. 54. Ligfootius an. 65. Nevvtonus in Apocalypf. Neronis 12. alii an. 61. At Fabricius tom. 4. Bibl. Græc. an. 43.) & Marcus in Ægyptum venisse an. circ. 49. Verum quum hæc nondum satis explorata sint, animadvertisse sufficiat, quod quicumque de Ægyptia Marci prædicatione loquuti sunt, nullam de Petro mentionem habent, nec quisquam unquam aut Ægyptiorum veterumque Patrum putavit Divum Petrum regionem illam fidei lumine illustrasse.

Restat ut novas audacissimasque Capelli Millique hæc de re sententias expendamus. Etenim Capellus in hist. Apost. Babylonis nomine Jerosolimias Petrum vocasse docuit, animadvertens quod

ea civitas post obitum Christi Domini integræ vitæ homines foelerisque puros exagitans, & Christi asseclas carcere afficiens & damnans capite, in spiritalem veluti Babylonem conversa fuerit. Millius vero vocem *συνεληκτι* Christianaæ scæminæ epitheton esse vult, quemadmodum *electa* illa apud Joan. ep. 2. v. 1. & 13. quinimo ipsius Petri uxorem eam fuisse censet advenis dispersionis notam, quod illam solet Petrus circumducere, teste D. Paulo ep. 1. ad Corinth. ix. 5. Ad Capellum quod spectat, quum epistolam de qua loquimur Petrus dedit, nondum sane Hierosolymiam idolorum cultus invaserat, nondum Judaicæ religionis honor ibi penitus corruerat (Moylis enim legem ante Hierosolymitani templi everisionem mortiferam non evasisse, censent Theologi). Degebant in ea urbe Apostoli, degebant multa Hebræorum millia, quos illi Christo adjunxerant, & quibuscum

sa-

tem, jactisque tum demum fundamentis ibi maximi Imperii, mira incrementa accipiens ex ruinis præcipue proximarum civitatum Melpheos, & Heliopoleos, in eam crevit amplitudinem, ut & murorum ambitu, & populorum frequentia cæteris omnibus longo intervallo urbs ipsa præponenda sit: nuper autem everfa servili tyrannide per Sessim Turcarum Imperatorem, maximam quoque partem pristini splendoris amisit: *Cairum* autem nunc appellant, non quod ibi olim *Carre* fuerint, ut Platina Blondusque crediderunt, nec quod idem nomen illud sit cum nomine Babylonis, ut Persuasi fori video persuasum esse, sed quod inter statum, ut peritiores ejus linguæ dicunt, bonum rectumque significat, cum contra Babylon significet confusio-

N 4

fusio-

facras rite colebant cæremonias, curam omnium gerente S. Jacobo fratre Domini. Adde quod nullo alio in loco Hierosolymam Babylonis nomine appellatam invenimus: & Cyrillus Alexandrinus ejusdemque Cyrilli verba describens Procopius, qui Babylonis nomen Jerosolymis datum esse ab Isaia comminiscuntur, nemo dubitat, quod male senserint.

Neque multis egemus ad Millium confutandum. Græcus textus non habet quidem *Eccllesia*, sed cum latino habent Arabs, Syrus, & Æthiops; & certe verisimile non est quod D. Petrus qui de uxore nondum quicquam meminerat, ge-

nerali illam nomine *coelecta* ad calcem epistolæ vocaverit. Ad hæc si uxorem Petrus circumducebat, quid opus erat, ut diceret, illam Babylone versari? Satis erat dicere: *Salutat vos uxor, quæ una mecum est in Babylone*; neque erat necesse dicere *quæ est in Babylone coelecta*. Tandem *electam* illam cui Joan. scripsit, Ecclesiam esse docti quidam viri contendunt, & Commentarii in Epistolas Canonicas qui sub Clementis Alexandrini nomine extant tom. 3. Bibliot. PP. tanto auctori perperam tribuuntur, ut probat Nic. le Nourry diff. 3. de operibus. S. Clem. Alex.